

яко да се хване у мене, защото азъ само единъ пътъ въ живота се явявамъ на хората.

Ето защо азъ прѣкарахъ дълго врѣме съ „Любовъта“, прѣди да дрѣзна най-послѣ да приближа до нея съ въпросъ, който отдавна ме измѣчваше.

И азъ го попитахъ :

— Радостъ моя, не ще ли ми кажешъ, какво име носипъ за мене, усамотения?

Тогавъ „Любовъта“ ми блесна съ очи и отговори:

— За тебе азъ съмъ „Грѣхъ“.

Като чухъ тия думи, азъ втренчихъ погледа си на чудния образъ, но веднага отпуснахъ ржката на „Любовъта“, извърнахъ се и си отидохъ.

Слѣдъ това случи се, че въ единъ тѣженъ день, въ една мрачна и навѣсена мѣстность прѣдъ мене се мѣрна новиятъ образъ. Той не бѣгаше отъ мене, напротивъ на моя зовъ се приближи и застана отпрѣдъ ми.

Погледътъ му изразяваше спокойствие и миръ, а лицето му се виждаше сияйно.

— Кажй ми, кой си ти? обвърнахъ се къмъ него съ въпросъ. И той отговори:

— Азъ съмъ „Смъртъта“. Но за тебе и, по-вѣрно, за всички, които сами ме търсятъ, нося друго име.

Тогавъ азъ казахъ :

— Въ тебе ще намѣря отидихъ и почивка. „Удоволствието“ и „Любовъта“ се указаха не за мене и отъ двѣтъ ми бѣше отказано . . . . Какво друго ми остава сега, освѣнъ смъртъта?

И се приближихъ до призрака още по-близо; азъ бѣхъ готовъ да се хвърля въ неговитѣ прѣгрѣдки, но си спомнихъ за онова, другото негово име и помолнихъ да ми го каже.

И „Смъртъта“ каза:

— За тебе и всички, които сами ме призоваватъ при себе си, моето име е „Грѣхъ“.

Ето защо и този пътъ азъ се извърнахъ и съ лице, изпълнено съ печаль, пакъ си трѣгнахъ по пътя.

Слѣдъ дълго врѣме случи ми се еднажъ, че нѣкой-